

melser meget let kan faa. Men har han derimod modtaget en Smule Fattigunderstøttelse, kan han ikke under nogen Omstændighed faa Del i Alderdomsunderstøttelse, selv om han kommer med Skiltingerne i Haanden og vil tilbagebetale det Beløb, han har oppebaaret af Fattiggassen. Jeg har selv haft et Eksempel derpaa. En Kone, som var kommen til Ulykke ved at brække sit Ben, havde modtaget 12 Kr. af Fattiggassen til at betale Lægehjælp og Apotek med. Da hun saa blev 60 Aar, kom hun og meldte sig for at faa Alderdomsunderstøttelse. Hun havde de 12 Kr. i Haanden og vilde betale, men Sogneraadet sagde, at der var ikke noget i Vejen for at tage de 12 Kr., men det kunde ikke hjælpe hende en Smule, hun kunde ikke faa Alderdomsunderstøttelse alligevel. Jeg synes, det er haardt, og jeg har fra flere Sogneraad i min Valgkreds faaet Paalæg om at virke for, at den Lovbestemmelse, som nu gælder i saa Henseende, bliver ændret. Selv om Sogneraadene ville, kunne de altsaa ikke eftergive den Smule Fattighjælp, vedkommende har modtaget i Sygdomstilfælde, og faa Lov til at give Understøttelse efter den gældende Lov. Jeg mener derfor, at det her foreliggende Forslag, saaledes som det er forklaret af Forslagsstillerne, er af en saa human Natur, at vi ikke længere kunne forsvare at udsætte Ændringer i den Retning.

Jeg vil anbefale Lovforslaget i dets Helhed, men særlig netop dette Stykke, for jeg synes, det er ganske nødvendigt, at der snart kommer en Ændring i den Retning. Det gælder i Særdeleshed ogsaa det Stykke, som følger efter Punkt c., hvor det forsøges slaaet fast, at Understøttelse paa Grund af Sygdom ikke skal betragtes som Fattigunderstøttelse. Dette Stykke er saa human, at vi ikke kunne modsætte os det.

Med Hensyn til de faste Takster, der foreslaas her i § 6 — det er jo i Grunden ikke faste Takster, men snarere Normalminimumstakster til Anvisning for Sogneraadene — sagde selve Forslagsstillerne Ordfører her, at de i Grunden kun vare indsat i Lovforslaget for derved at give Sogneraadene en Anvisning, hvorefter de kunde give en Understøttelse, som var rimelig, hvad jo ikke altid sker, hvilket den ærede Indleder ogsaa viste Eksempler paa. Med Hensyn til de faste Takster, saa have de for mig ikke saa stor Betydning, for der paabydes jo ikke nogen bestemt Understøttelse, saa de kunne nok undværes, især naar man har den

Bestemmelse, som findes i § 5, at de understøttede skulle understøttes med, hvad det nødvendige Underhold samt Kur og Pleje i Sygdomstilfælde fordrer, og saa kunne disse Takster jo nok undværes, men jeg kan godt gaa med til, at de skulle staa der, netop fordi de ikke indeholde noget Paabud, men en Anvisning paa Sogneraadene til at understøtte saa rigeligt, som Trangen kræver. Jeg har jo lagt Mærke til, hvad vi alle kende, at Sogneraadene ude i Landet ikke ønske disse Takster satte ind i den ældre Lov, Sogneraadeforeningerne have paa deres Delegeretmøde 2 Aar i Træk vedtaget en Udtalelse, i hvilken de ønske, at disse faste Takster skulle falde bort, saa i det Stykke kunde man nok, synes jeg, føje Sogneraadene, naar de ikke ønske det. Skønt der af den ærede Indleder er paavist adskillige Eksempler paa en uforvarlig Understøttelse, antager jeg dog, at disse Eksempler kun ville være at betragte som Undtagelser, thi i det hele taget har jeg gjort den Erfaring, at Loven er praktiseret ude over Landet paa en saadan Maade, at den vistnok kan siges at være praktiseret tilfredsstillende. I ethvert Tilfælde er det gjort paa en bedre Maade og har vist bedre Resultater, end jeg for mit Vedkommende oprindelig, da Loven blev vedtagen, fra først af havde tænkt mig vilde ske. Jeg tror, at Sogneraadene kunne siges at have vist sig saa humane, at der i det hele vistnok ikke er saa meget at klage over i den Retning, men det er jo naturligvis noget, som navnlig de af os, der have haft med kommunale Sager at gøre, allesammen vide, at man i Sogneraadene trykker sig, det man kan, for at give for rigelige Understøttelser, fordi Sogneraadene jo væsentlig have det at varetage, at Kommunens Udgifter ikke skulle blive for store. Derfor har man selvfølgelig holdt igen og bør naturligvis ogsaa, set fra et kommunalt Standpunkt, holde igen, thi at Alderdomsforsørgelsesloven koster Kommunerne store Penge, det er jo noget, vi alle vide, men derfor vil jeg ogsaa slutte mig til § 11, som har til Hensigt at støtte Sogneraadene med Hensyn til Udgifterne, idet Forslaget jo har en Bestemmelse om, at Staten skal give de $\frac{3}{4}$ af Understøttelsen i Stedet for som nu Halvdelen. Det samme Forslag stillede jeg i sin Tid ogsaa, da jeg fremsatte et Lovforslag om Ændring i Alderdomsunderstøttelsesloven, at Staten skulde yde de $\frac{3}{4}$, og det vil jeg ogsaa anbefale, fordi det kan godt gøres nødigt, efterhaanden som Kommunernes Byrder stige mere og